

[Borgbjerg.]

været med til, Arbejdsmulighederne indskrænket, Arbejdsløsheden forøget, blot for at man kan komme til at lette Velhavernes Skat i Stat og Kommune. Dette taler for sig selv; det kaster et skarpt og grelt Lys over hele Højres Fortid. Jeg er for saa vidt glad ved, at dette Forslag er stillet. Al Tvefydighed er forsvundet. Hvad vi har sagt var Kærnen i hele Højres Told-, Erhvervs- og Skattepolitik, det har de nu selv afsløret som Sandheden. Jeg anbefaler at stemme imod.

Korsgaard: Naar det ærede Medlem Hr. Borgbjerg udtalte, at vi ingen Interesse har for dansk Erhvervsliv, kan det ikke karakteriseres bedre, end en Udtalelse forleden Dag blev karakteriseret her. Det maa i øvrigt forbydes, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg vender sig med denne Voldsomhed imod, at vi gennem et Ændringsforslag vil bidrage til, at Staten paatager sig visse Byrder, som Kommunerne nu har. Denne Udtalelse er jo stik imod mange, mange andre Udtalelser fra socialdemokratisk Side, ja, den er i Virkeligheden sammenholdt med disse Udtalelser helt hen i det meningsløse og er vel ogsaa kun fremsat, fordi man nu en Gang med Vold og Magt vil gaa imod Forslaget, og da man ingen forstandige Argumenter har kunnet finde, saa giver man sig til at tale højt, og saa tror man, at blot det, at man taler højt, er et Argument, men det er det nu ikke.

Til det ærede Medlem Hr. Dahlgard, som beklager sig over Ændringsforslagene sene Fremkomst, vil jeg sige — og disse Bemærkninger gælder ogsaa Udvalgets ærede Ordfører —, at det stod i Ordføreren og Flertallets Magt, da vore endelige Ændringsforslag var fremme, og da vi havde afgivet vor Betænkning, at optage en Forhandling paa Grundlag deraf. At ville sige, at det hastede, at det vilde gøre noget, om vi kom en Dag før eller senere her, hvor det drejer sig om saa mange Millioner, er fuldkommen urimelig Tale. Vil man Vejen frem, saa vil en Forsinkelse af en Dag mere eller mindre aldrig kunne betyde en saa stor Hindring, at den ikke kan overvindes. Men Sandheden er jo den, at Venstre og dets Ministerium i den foreliggende Situation i Virkeligheden ikke gjorde det bitterste for at komme i Overensstemmelse med de Konservervative.

I øvrigt er den ærede Ordførers Motivering af en besynderlig Art. Naar vi ønsker at give Pengene til Kommunerne, udtaler han, at han holder nu paa, at det er et

uheldigt Princip, at een giver og en anden betaler. Dette er jo fuldstændig hen i Vind og Vej i denne Forbindelse. Det, der kan spares paa Medicinaludgifterne, faar de paagældende Kommuner jo fuldt og helt, ogsaa efter at dette Forslag er vedtaget, og skulde det, at de faar noget til disse Udgifters Udredelse, virkelig betyde, at Kommunerne saa vilde ødsle med Penge? Jeg synes dog, det er en fuldkommen urimelig Paastand. Den Brøkdel af Medicinaludgifterne, som Staten herigennem vil komme til at give, er dog kun ringe sammenlignet med, hvad Staten giver til Aldersrentenyderne, og dér er man dog inde paa et Princip, som i Virkeligheden set paa den Maade er meget ringere, for dér giver Staten en vis Procentdel, endda over Halvdelen, saa dér kunde man maaske med nogen Ret sige, for saa vidt det frie Skøn endnu har et vist Raaderum, at der kunde være en Opfordring til at give unødvendig meget ud. Men at det skulde blive Tilfældet med Hensyn til Medicinaludgifterne, hvor Kommunerne fuldt og helt tjener det, der spares, er dog ganske urimeligt.

Den ærede Ordfører siger, at gennem vort Forslag bliver Provenuet forringet. Hvad er det dog for en Tale? Er det at faa Stempelskatterne nedsat det eneste, der i dette Land har Interesse i Henseende til Byrdernes Formindskelse? Er det det eneste, man sukker under i dette Land? Er det det eneste Skattetryk, der betyder noget? Det maatte jo være saa, hvis der skulde være nogen som helst Mening i det, den ærede Ordfører udtalte. Men det er aldeles ikke Tilfældet. I det hele taget er det yderst problematisk, om ikke det er meget snævre Kredse af det danske Samfunds erhvervsdrivende, der interesserer sig for denne meget betydelige Nedsættelse af Stempelaugifterne. At der er ikke uvæsentlige Kredse ude paa Landet, som interesserer sig derfor, maa man jo antage efter den Iver, hvormed Venstre og dets Regering gaar i Ilden for de Nedsættelser, der her er Tale om, men inde i Byerne tror jeg saa sandelig ikke, der er nogen overvældende Interesse for den Nedsættelse af Stempelskatterne, der her er Tale om.

Det er altsaa fuldkommen urimeligt at paastaa, at vi formindsker Provenuet. Nej, vi forøger det. Og hvorfor forøger vi det? Fordi vi finder, at det, Flertallet gør, er skattepolitisk set urimeligt. Det er, som jeg ved en tidligere Lejlighed har udtalt, et Brud paa Venstres hidtidige skattepolitiske Linie. Vi har ikke paa noget Tidspunkt modsat os en Forhøjelse af Cigarettskatten,